

[Kofod-Svendsen]

det lille nævn skal være enige. Der er tale om, at enhver af de tre, også repræsentanten for Dansk Flygtningehjælp, har en vetoret i de procedurespørgsmål.

En ting til, jeg gerne vil understrege, er udlændingelovens § 48, stk. 2, hvor der i sidste punktum står:

»Udlændingen skal endvidere gøres bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.«

Det betyder, at enhver fortsat kan få mundtligt foretræde for Dansk Flygtningehjælp. Dansk Flygtningehjælp er repræsenteret i dette menige nævn på 3, hvor Dansk Flygtningehjælp kan nedlægge veto mod indskrænkning i mundtligheden. Det er væsentligt, at det ikke er en generel indskrænkning, så der overhovedet ikke længere er mulighed for en mundtlig fremstilling; det er på meget nøje og klare præmisser. Det er min fornemmelse, at der på disse meget klare og nøje præmisser er en ganske stor forståelse for de synspunkter, regeringspartierne har lagt frem.

Tiden tillader ikke, at jeg citerer, men jeg vil ikke undlade at gøre hr. Bernhard Baunsgaard opmærksom på, hvad der siges i et par artikler i »Retsplejeloven gennem 50 år«, og jeg har også taget en række fotokopier med af forskellige juridiske værker og afhandlinger. Jeg vil bl.a. henvise til behandlingen af sager, hvor særlige behandlingsregler ikke er foreskrevet, »Juristen 1971« og Koktvedgaard og Gammeltoft-Hansens lærebog i strafferetspleje, hvor der er tale om bestemte sager, der kan afgøres skriftligt. Det er ikke et totalt ukendt begreb. Det vil jeg meget gerne drøfte nøjere med hr. Bernhard Baunsgaard, for jeg kan ikke acceptere påstanden om, at det er et princip, man forlader, og at der bliver indført en slags vilkårlighed med denne uhyre klart begrænsede mulighed for total mundtlighed.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal lade de mere generelle betragtninger over, hvordan adgangen er i dansk retspraksis til at blive hørt, før man bliver dømt, ligge til en senere behandling. Jeg mener, at hr. Kofod-Svendsen heller ikke på det punkt er klar over, hvad han siger.

Nu fremstiller hr. Kofod-Svendsen det, som om det er hans indstilling, der er blevet

resultatet efter et meget stærkt påtryk i retsudvalget. Men så må jeg gøre opmærksom på, at det, hr. Kofod-Svendsen med sit navn har fremlagt, er, at et simpelt flertal uden om Dansk Flygtningehjælp kan bestemme, at flygtningen – eller asylansøgeren for at være helt korrekt – ikke har ret til at møde frem i flygtningenævnet. Det er ganske almindeligt og konkret, og derfor skal man ikke fra denne talerstol prøve at bilde nogen ind, at Dansk Flygtningehjælp får afgørelsen. I ændringsforslaget efter det stærke påtryk i retsudvalget har man bøjet sig.

Jeg vil gerne citere, hvis hr. Kofod-Svendsen ikke ved, hvad det er, han har skrevet under på. Der står:

»Nævnet bestemmer, i hvilket omfang udlændingen eller dennes advokat skal have adgang til at forelægge sagen mundtligt.

Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed.«

Derfor er Dansk Flygtningehjælps repræsentant ikke i stand til at forhindre det. Det var hr. Kofod-Svendsens forslag. Lad være med at prøve at bilde os noget andet ind.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne henvise til det betækningsbidrag, som regeringspartierne har afgivet – det var det, jeg udtalte mig om – og dér er der tale om, at alle tre skal være enige; det er ikke ukorrekt. Det citerede jeg udtrykkelig, og det står de fire regeringspartier bag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Kofod-Svendsen henviste til den kritik, jeg havde fremsat af det private lovforslag, som hr. Kofod-Svendsen har underskrevet. Derefter taler han om noget helt andet, nemlig det ændringsforslag, som hr. Kofod-Svendsen er med til at fremsætte sammen med de andre, hvorefter det nu skal være noget sværere at slippe væk fra, at en asylansøger i Danmark én eneste gang skal få lov til at tale til nogen, der ikke er politi. Hr. Kofod-Svendsen skal ikke prøve på at bilde nogen ind, at det var noget andet, han foreslog oprindeligt. Jeg synes, det er en skændsel, at hr. Kofod-Svendsen ikke indrømmer det. Sig: jeg tog fejl, sig: jeg vidste ikke,